Madiganarna

En livfull roman om systrar, rivalitet och uppväxt i en högljudd amerikansk familj

av Miriam Michelson

Upphovsrätt

Madiganarna

© 2026 Library of Alexandria.

Alla rättigheter förbehållna.

Upphovsrätten till det ursprungliga redaktionella materialet, revideringarna, sammanställningen och utformningen som skapats för denna utgåva tillhör Library of Alexandria. Ingen del av dessa skyddade inslag får reproduceras, lagras i ett informationssökningssystem eller överföras i någon form eller på något sätt utan föregående skriftligt tillstånd från Library of Alexandria, med undantag för vad som är tillåtet enligt gällande lag.

Utgiven av Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Innehåll

Inledning....3
Cecilia farisén....7
En hedning och en puritan....23
En munter, munter Zingara....42
Tystisar....59
Irenes härkomst....77
Sista droppen....98
En brevskrivare av rang....116
”Människans martyrskap”....137
Kate: En förevändning....156
Gamla mor Gibson....176

FÖRORD
MEDDELANDE TILL LÄSAREN

Återuppbyggnaden av det största biblioteket i mänskligheten historia

För tusentals år sedan var Library of Alexandria den globala kunskapens hjärta — en fristad där varje känd civilisations visdom samlades och delades fritt.

Och sedan gick det förlorat.

Nu bygger vi upp det igen — och du är välkommen att vara med.

På Library of Alexandria har vi tagit oss an uppgiften att göra varje bok tillgänglig för alla människor på jorden — inte bara i tryckt form, utan på alla språk, i alla format och för alla läsare.

Så här gör vi:

- **Lyxiga tryckta utgåvor till självkostnadspris** - Beställ vilken bok som helst som en högkvalitativ pocketbok, en elegant inbunden utgåva eller en fantastisk box — och betala bara tryckkostnaden. Inga påslag. Inga mellanhänder.
- **Obegränsad tillgång till de största verken** - Njut av tusentals tidlösa klassiker — från Platon till Shakespeare och Tolstoj — i vackra, moderna e-boks- och ljudboksutgåvor. Läs och lyssna utan begränsningar — för alla läsare, överallt.
- **Moderna översättningar till alla språk och dialekter** - Vi ger klassikerna nytt liv på ett klart och lättillgängligt språk — och översätter dem till alla tänkbara dialekter. Alla förtjänar att förstå mänskligheten största idéer.

När du besöker **LibraryofAlexandria.com** , får du inte bara tillgång till böcker — du blir en del av en global rörelse för att återupprätta, bevara och dela civilisationens visdom.

Gå med oss redan i dag på LibraryofAlexandria.com

Tillsammans ser vi till att den mänskliga visdomens ljus aldrig slocknar igen.

Med tacksamhet,

Teamet bakom Moderna biblioteket i Alexandria

Besök:
www.libraryofalexandria.com
Eller skanna koden nedan:

Inledning

ELVAÅRIGA CECILIA MADIGAN SÄTTER SIG den första april och skriver ett juridiskt dokument åt sig själv. Hon förklarar att hon är vid sina sinnens fulla bruk och lovar att uppföra sig väl i en månad. Listan har tio punkter, och hon undertecknar den med sitt fullständiga namn. Familjen hon bor hos i ett hus på en bergssluttning i Nevada har andra planer för henne. Madiganarna är en samling om tio berättelser om ett hushåll med systrar i gruvstaden Virginia City, och den börjar med ett barn vars bästa föresatser är under attack redan före frukost.

Boken är rolig på ett skarpt och osentimentalt sätt. Barnen är inte rara. De slåss, smider planer, bildar allianser och bär på agg med samma allvar som generaler. De vuxna runt omkring dem är lika levande och lika envisa.

Flickorna på bergssluttningen

En del av nöjet ligger i hur fräsch den här sortens familjeporträtt fortfarande känns. Många böcker från artonhundratalet om flickor som växer upp lutar åt mildhet och moralkakor. Miriam Michelson betraktar samma ämne med en finurlig blick. Hennes Madiganar tycker att ömma kärleksbetygelser är en sorts tillgjordhet, och de gör upp om gräl med hela kraften i sitt humör. Läsare som älskar Unga kvinnor eller Anne-böckerna känner igen det fulla huset och syskonrivaliteten, men temperaturen är högre här och humorn torrare.

Michelson kände den här världen. Hon föddes 1866 och växte upp i Nevada, i Comstocks gruvdistrikt, där Virginia City hade blomstrat tack vare silvret från Comstock Lode. Hon arbetade som tidningsreporter i San Francisco innan hon började skriva skönlitteratur och egna böcker. Hennes bror, fysikern Albert Michelson, vann Nobelpriset 1907, men det är en annan del av familjehistorien. Miriam själv blev känd för sitt tidningsarbete och böcker som A Yellow Journalist, och hon var också aktiv i kampen för kvinnlig rösträtt.

Gruvstaden har betydelse för berättelserna. Det är en plats med plötsliga rikedomar och plötsliga förluster, där ett hus kan ligga högt uppe på en sluttning ovanför alla andra och ett klassrum kan fungera med tillgodohavanden och tävlan. En far kan vara, som det står på de första sidorna, en lättretlig man som inte har lyckats. Miljön ger familjen både dess kämparanda och dess märkliga oberoende av den förfinade världen där nere.

Ett hushåll i krig

Grundidén är enkel. Sissy Madigan, den tredje av flera döttrar, är en känslostark och stolt flicka som den här gången vill uppföra sig väl. Runt omkring henne finns systrar, en moster, en far som ville ha söner och en skola full av rivaler. Kan någon hålla ett löfte i ett hus där alla andra håller räkningen?

Berättelserna som följer vidgar perspektivet från Sissy till resten av familjen. Det är tio stycken allt som allt, var och en en fristående episod, så man kan läsa boken en berättelse i taget. Den första berättelsen, Cecilia farisén, sätter tonen: rask, iakttagande och full av komiska överdrifter. Michelson tycker om storslagna liknelser. Hennes liknelser lånar språk från diplomati, arbetskonflikter och skeppsbrott, och ger ett barns oförrätter den omfattning barnet själv anser att de förtjänar.

Namnen dyker upp snabbt, och flera systrar har smeknamn som skiljer sig från deras dopnamn, men familjen klarnar efter några sidor. Tidstypiska detaljer som korsettmidjor, tillgodoräknanden i skolan och en kinesisk tjänare vid middagsbordet placerar hushållet i den amerikanska västern förr i tiden, skildrad med den självklara förtrogenhet som präglar ett barns vardag.

Vad du ska hålla utkik efter

Börja med Sissys hederskodex. Hon håller fast vid sina principer med enormt allvar, men världen fortsätter att sätta dem på prov på absurda sätt. Var slutar ett barns rättvisekänsla och var börjar hennes kärlek till en storslagen gest?

Lägg också märke till hur familjen hanterar känslor. Madiganarna driver med ömhet, men berättelserna antyder gång på gång att den finns därunder. Har en familj som föraktar ömma ord något annat sätt att visa att den bryr sig?

Och följ hur boken rör sig bortom sin första hjältinna. Michelson skrev under åren då Virginia City fortfarande var en livlig gruvstad, och det minnet ger varje berättelse samma nära, lokala känsla, så att boken läses som en samling levande familjeminnen. Vilken av Madiganarna kommer att visa sig vara den vars röst dröjer sig kvar längst i örat?

Cecilia farisén

JAG, CECILIA Morgan Madigan, vid mina sinnens fulla bruk och med utmärkt fysisk hälsa, bosatt i Virginia City i Nevada, lovar högtidligt denna första dag i april:

1. Att jag ska bli nummer 1 i skolan nästa månad.

2. Att jag ska ha tålamod med pappa och försöka stå ut med honom.

3. Att jag ska vara ett gott föredöme för Bep – och Fom också, även om hon är Irenes bundsförvant.

4. Att jag inte ska nypa moster Annes känsliga växt en enda gång nästa månad – vad hon än gör mot mig.

5. Att jag ska damma pianots bakben även när fru Pemberton inte väntas hit.

6. Att jag ska hjälpa Kate att tygla sitt humör och inte håna eller provocera henne när hon surar.

7. Att jag ska vara en liten mamma för Frank och lära henne att växa upp och bli en heder för familjen.

8. Att jag inte ska stjäla godis ur Kates ficka – utan att först be henne riktigt snällt att ge mig lite.

9. Att jag ska öva på Gazellen troget varenda dag och sluta läsa i smyg medan jag spelar femfingersövningar.

10. Att jag ska försöka stå ut med Irene. Att jag ska göra allt jag kan för att inte gräla med henne – men hon är en självisk djävul som alltid har fel.

Och allt detta lovar jag mig själv högtidligt, utan att på något sätt ha blivit tvingad, av egen fri vilja och utan hinder, för att jag vill vara god.

Cecilia Morgan Madigan (kallad Sissy), 11 år på sin senaste födelsedag.

P.S. Och jag är säker på att jag kan klara allt, med Guds hjälp, utom nummer 10 – det är svårast.

Sissy, som hade suttit och skrivit endast halvt påklädd, vek vördnadsfullt ihop papperet, kysste det eftersom hon inte hade något sigill och knäppte sedan fast det ordentligt innanför korsettlivet.

Hon kände sig redan så dygdig att det verkligen verkade överflödigt att göra allt hon tänkt sig. När hon gick till Irene för att få henne att knäppa klänningen där bak, kände hon sig så helig, så medveten om att hon hade en tålig, ren och mild själ, att systerns illvilliga låtsaslikgiltighet kändes som ren och skär hädelse.

”Ska du inte knäppa mig, Split?” krävde hon indignerat, upprörd över att hennes fiende, som hon tänkte behandla med kristlig barmhärtighet, så framgångsrikt prövade hennes tålamod innan bläcket ens hunnit torka på hennes eget löfte att hålla fred.

”Be snällt”, flinade Split, vars smeknamn hedrade en gymnastisk bedrift som ingen annan Madigan, hur atletisk hon än var, kunde utföra ens hälften så bra som den näst yngsta. ”Säg ’snälla’.”

”Jag tänker inte göra något sådant. Du vet att du måste göra det, och du kan inte vänta dig att jag ska säga ’snälla’ varje gång. Du gör ju inte det själv, din otäcka sak!”

”Varför gråter du inte?”

”För att jag inte tänker göra det för din skull – för att du inte kan få mig att göra det – för att …”

”För att du gråter fast du inte vill! För att vem som helst kan få dig att gråta, lipsill!”

Sissys händer flög upp mot bröstet. Det var en välbekant gest, som om hon rent fysiskt höll ihop sig själv i sista stund innan hennes häftiga utbrott.

Split drog sig försiktigt tillbaka och gjorde sig själv redo för strid.

Men ingen första salva avlossades i den skärmytslingen. Prasslet från dokumentet som låg instucket över den plats där hon trodde att hennes hjärta fanns lät som en varning till Sissy. Hon kämpade emot en stund, sedan föll händerna ner. Ödmjukt vände hon ryggen åt sin plågoande och sade med en så utsökt helig röst att den nästan lät övernaturlig:

”Kära Split, kan du vara snäll och knäppa mig?”

Ett uttryck av kränkt häpnad över denna oerhörda ömhetsbetygelse spred sig över Irenes ansikte. Madiganarna betraktade öppenhjärtig ömhet som ren tillgjordhet i bästa fall; i värsta fall var den snudd på oanständig.

”Kära Split?” härmade Irene när hon hade hämtat sig. ”Ja, kära du. Vänd dig om, kära du. Stå rakt, kära du. Vänta lite, kära du –”

Sissy stod tyst och bet sig i tungan för att inte säga något. Hon var så upptagen med att hålla nummer 10 i sitt löfte till sig själv att hon inte märkte hur lång tid Irene tog på sig innan hon faktiskt började knäppa klänningen. Däremot märkte hon att Irene började nerifrån, en metod Split tycktes gilla bara för att den drev hennes yngre syster nästan till vansinne. Hon knäppte med galet långsamhet upp till mitten, övergav sedan nyckfullt den punkten och började om uppifrån.

Sissy följde processen i tankarna. Den var nästan klar när Split skickligt förde in en lyckligt tillplattad isbit från fönsterbrädan genom den lilla öppning hon med flit hade lämnat. Hon skakade till sitt offer en aning, så att isen gled mjukt nerför hennes slingrande kropp, och smet sedan iväg innan Sissy hann vända sig om och ge sig på henne.

”Där rök nummer 10”, sa Sissy bistert till sig själv medan hon dansade av obehag. ”Jag ska döda henne om jag får chansen – det är vad jag ska göra. Jag ska ge igen, annars heter jag inte Sis Madigan.”

Hon skyndade tillbaka till rummet hon delade med tvillingarna och stod i fuktigt martyrskap medan Bessies klumpiga fingrar kröp upp och ner med eländig långsamhet. Hon led så av Bessies tafatthet att hon, trots kraven i nummer 3 i sin lagbok, slet sig loss från henne och vädjade till Florence. Men Fom höll på Split, och Madiganarnas krigsetik förbjöd att man hjälpte och tröstade fienden. När Sissy, kuvad, återvände till Bep för att få hjälp, blev den blonda tvillingen så sårad och förnärmad av antydningen att hon var klumpig – en punkt där hon var lika sårbar som känslig – att Sissy slog till båda två innan hon till sist sökte hjälp hos moster Anne.

Det blev hennes fall, precis som hon hade vetat att det skulle bli.

”Jag ska berätta för din far om Irene”, sa mostern och såg upp från kaffet hon smuttade på där hon låg i sängen och läste en fransk bok. ”Men det är lika bra, för jag sa till dig i går att den där klänningen var för smutsig för att ha en dag till. Byt om nu –”

”Åh, moster Anne, det är redan sent –”

”Du byter klänning, Sissy, annars får du inte gå till skolan.”

”Det gör jag inte! Det är för sent. Jag kommer för sent. Det betyder ett avdrag på ett poäng, och den här månaden ska jag –” Sissy mindes plötsligt sina höga föresatser. Hela världen tycktes vara ute efter att få henne att bryta sitt löfte.

”Cecilia!” befallde fröken Madigan.

Sissy stelnade.

”Du har avbrutit min läsning tillräckligt i morse. Säger du ett ord till så ska jag –”

”Åh, moster Anne –”

”Gå bort till väggen, Cecilia, och stå med ryggen mot mig i fem minuter.”

Med en djävulsk glimt i ögat – en blick av så desperat tillfredsställelse att den antydde att någon var glad över att

tvingas begå det oförlåtliga – gick Sissy mot den känsliga växten i fönstret.

”Inte där! Den stackars växten tycks lida av ditt dåliga uppförande. Ställ dig där borta vid byrån.”

Sissy lydde. Rasande över att bli gjord till åtlöje, upprörd över att en perfektionist som hon själv skulle straffas och medveten om hur snabbt tiden gick på skolemorgnar blev hon stum. Men hon höll pappret mot bröstet som en drunknande klamrar sig fast vid en vrakplanka. Åtminstone var nummer 4 fortfarande intakt. Hon hade barmhärtigt nog sluppit bryta mot ett av sina egenhändigt stiftade budord.

Hon stod med näsan hårt tryckt mot den gröna tapeten, ryggen uppskuren som efter en operation och en handduk, som mostern hade tvingat in i öppningen för att torka den, hängande bakom sig, när Kate gick förbi dörren på väg till frukosten och kastade en blick in.

Kates kvävda, snabbt undertryckta skrattgällt fick Sissy att snurra runt som en tjur när en banderilla sticks in i dess darrande kött. Hon tittade mot dörröppningen. Den var tom, men hon hörde snabba steg utanför. Kate var på väg att berätta för de andra.

Hon såg på moster Anne. Den stränga damen hade tappat boken och, smittad av samma skratt, skakade hon av tyst munterhet.

Sissy sa ingenting. Hennes avsky – avsky över att en vuxen kunde vara så fånig att hon tyckte att ingenting alls var roligt, avsky över att mostern så kunde underminera verkan av sin egen disciplin – tillsammans med den gröna fläcken från tapeten som hade gnidits över på hennes näsa, blev för mycket för fröken Madigan. Hon försökte inte längre dölja den skamliga sanningen att hon skrattade. Hon gav ifrån sig ett hörbart kluckande och började torka glädjetårar ur ögonen.

I det ögonblicket trängde järnet in i Sissy Madigans själ. Hon vände sig mot väggen igen och tog en knappnål som

hade fäst bandet vid hennes hals. Långsamt men obevekligt stack hon in följande inskrift i den lösa tapeten:

Moster Anne – gris

Efter det kände hon sig lättad, och när de fem minuterna var över lämnade hon rummet med så oböjlig högdragenhet – fortfarande grönfläckig om näsan, fortfarande uppskuren längs ryggen, med handdukens frans hängande majestätiskt bakom sig – att mostern brast ut i skratt igen.

Att hon oåterkalleligen hade förlorat ett poäng för att komma för sent fick Sissys läppar att pressas samman i en beslutsam linje. Hon skulle vakta vartenda av de nittionio som återstod.

På rasten satt hon kvar vid sin bänk och studerade geografi med sådan intensitet att rivalernas hjärtan skälvde. Hon satt vid lärarens kateder, upphöjd till denna nästan kungliga höjd både av hans överseende med hennes uppstudsighet och av ledarskapet som gjorde Sissy till klasskamraternas talesperson. Hon hade förmånen att använda lärarens pennor, så fint vässade att prydlighet blev ett nöje i stället för en plikt. Naturligtvis hade hon hittat på den dekorativa stilen för räknepapper som var på modet då, där varje uppgift stod innanför en liten inramning av omväxlande lodräta och vågräta dubbla bindestreck.

Men en märklig, samvetsgrann känsla för det ansvar som följde med makt och ställning dämpade Sissys hänförda glädje, så hon höll fast vid den trots klassens häftiga avundsjuka, som närdes av ett strängt poängsystem, av den tävlingsanda som uppmuntrades i den lilla gruvstadens slutna atmosfär och av en ung lärare, nyutexaminerad från universitetet, som betraktade undervisningen som ett tillfälligt äventyr, ungefär som en japansk gentleman ser på tjänstefolk.

I sin roll som klassens representant hade Sissy rådfrågats av läraren om vilka gränser som skulle gälla vid den kommande offentliga muntliga examen i geografi. Hon hade förklarat vad som skulle anses vara helt ”rättvist”. Hon gick in i denna överenskommelse med samma allvar som en ambassadör som

förhandlar fram en uppgörelse i en omstridd fråga med en fientligt inställd makt. I hennes ögon var överenskommelsen så helig att när läraren bröt den den eftermiddagen, kändes det som ett slag.

”Cecilia Madigan”, frågade läraren, ”vilket är världens högsta berg?”

Sissy reste sig. Den imponerande raden av besökare i skolan försvann ur sikte. Allt hon kunde se var klasskamraternas ögon, riktade mot henne med anklagande förfäran. De misstänkte henne för att ha svikit dem, för att ha utnyttjat sin höga ställning till att föra vidare opålitlig information.

”Ursäkta, herr Garvan”, sa hon i en ton som var mer sorgsen än arg och visade skickligt att hon visste svaret samtidigt som hon förnekade att han hade rätt att ställa frågan, ”den frågan finns inte på kartan över Afrika.”

En rodnad av irritation kröp upp över den unge lärarens panna. I ögonvrån såg Sissy den första ryckningen i mungiporna, ett varningstecken för klassen.

”Vilket är det högsta berget, Cecilia?” upprepade han strängt.

Sissy stod en stund och såg på honom. Allt hon inte kunde säga – hennes förakt för dem som bröt sina löften, hennes chockade beundran för sin idol, som nu var för alltid över, hennes sårade skolflickstillgivenhet – riktade hon mot läraren genom sina arga ögon.

Sedan satte hon sig.

”Jag vet inte”, sa hon.

Han såg upp från boken, häpen. Tio poäng av hundra förlorade på en gång – tio av Sissy Madigans poäng, som hon hade kämpat så tappert för och vaktat så svartsjukt när hon väl hade fått dem.

”Jag – vet – inte”, upprepade Sissy föraktfullt.

Läraren ställde frågan vidare. Men när han ställde den till nästa flicka, ställde Sissy henne i tysthet en annan fråga med blicken.

”Är du en strejkbrytare?” utmanade hennes stadiga blick. ”Tänker du dra nytta av det som en klasskamrat får lida för principernas skull? Är du en fegis som inte vågar stå upp för klassen? Och – vet du vad du får av mig om du är det?”

”Jag – vet – inte”, stammade flickan.

Triumfen flammade över Sissys ansikte. Den spred sig som en soluppgång från topp till topp över en bergskedja av trots. ”Jag vet inte” – ”jag vet inte” – ”jag vet inte” – strejkarnas stridsrop gick längs raden. Läraren blev offentligt förödmjukad av skolans bästa elever. Han vred sig, men ställde stadigt frågan till varje flicka tills han kom till Irene, sist i raden.

”Vilket är världens högsta berg?” frågade han, nu bara av gammal vana.

Men till hans förvåning reste hon sig och såg ut genom fönstret på berget som staden klamrade sig fast vid på dess lägre sluttningar. Sedan svarade hon:

”Mount Davidson.”

Sissys vilda glädje kom så snabbt efter förfäran över sin egen systers avhopp att hon skälvde av känslor när skoldagen var slut. I omklädningsrummet, medan flickorna tog på sig hattarna, marscherade hon fram till Irene, följd av sina rasande anhängare, och kände sig som en hämnande Brutus.

”Du är en smilfink, Split Madigan! Du är en fegis och – och en dum fegis. Du vet inte ens tillräckligt för att förråda klassen och dra nytta av det, men du vill ändå hellre vara elak än få poäng. Ingen kan lita på dig. Färgskiftare – det är vad du är, alltid skiftande färg, aldrig ståndaktig! Jag hatar dig! Färgskiftare! Färgskiftare!”

”Skiftande Silk! Skiftande Silk!” skanderade hennes anhängare.

Det lilla omklädningsrummet genljöd av pöbelns rop. Tonen gav orden sådan tyngd att Irene bleknade och ryggade tillbaka.

Men bara ett ögonblick. Madiganarna var aldrig blyga länge. De våldsamma släktfejder som klanen utkämpade i sitt gamla hus högt uppe på sluttningen gjorde en Madigan snabb och beslutsam.

”Det är du som är dum, Sissy! Mitt svar gjorde honom argare än att du vägrade svara.”

Sissy granskade hennes ansikte. ”Men – gjorde du –” stammade hon.

”Klart jag gjorde! Vem är dum nu? Tror du inte att jag visste att det var –”

”Vad? Vad?” upprepade Sissy när systern tvekade.

Irene höjde näsan förolämpande. ”Jag vet – inte”, härmade hon och kom undan.

Francis Madigan åt middag i ett långt rum, den ende mannen vid ett bord med sju kvinnor i åldrarna fyra till fyrtiofyra. Ansamlingen av flickor i familjen var en så upprörande förolämpning mot hans önskningar att han nästan gladde sig åt att olyckan drabbat dem så fullständigt, som ett obestridligt klagomål.

Han behövde ett klagomål som en sköld, mot vilken andras klagomål kunde slås i spillror. När han inte hade något mer påtagligt, pekade han på sitt hus, överfullt av döttrar. Det var vid middagen som han alltid tycktes fatta hela vidden av sin olycka. När han satte sig vid bordets kortända svepte hans arga blick från Frances i barnstolen, längs raden, förbi tvillingarna, genom Cecilia, Irene och Kate, tills den stannade vid fröken Madigans godmodiga, lugna ansikte. Systerns lugn var en ständig förolämpning mot Madiganarnas far – den mest lättretlige bland misslyckade män – och frustningen med vilken han avslutade sin inspektion och tog upp förskärarkniven hade blivit klassisk i Madiganarnas historia långt innan Sissy, åtta år

gammal, fick hela huset att kikna av skratt en kväll genom att härma den när han inte var där.

Men den kvällen visade Sissy sin far den mest smärtsamma, iögonfallande vördnad. Hon stod helt stilla medan de andra skyndade sig ner på sina stolar och Wong, den kinesiske tjänaren, for omkring och ställde fram allting på bordet på en gång. Hon väntade på att hennes far skulle sätta sig.

Hon väntade fortfarande artigt när hans blick föll på henne. ”Sätt dig, Cecilia!” röt han. ”Vad står du där och glor för?”

Sissy satte sig. Hon var så helgonlik att hon inte öppet visade sin förargelse över Irenes låga, förtjusta fnitter. Hon började artigt ägna uppmärksamhet åt Dusie, sin fars älsklingskanariefågel, fastän hon avskydde den bortskämda lilla saken när den hoppade runt bordet och tog för sig.

I sina sällsynta stunder av självrannsakan brukade Madigan säga sig att den ömhet han kunde ha öst över en son skänkte han i stället åt hanarna hos arter som haft större tur än människan. Den stora newfoundlandshunden och den väldiga katten kom regelbundet till måltiderna. De delade Madigans tillgivenhet med fåglarna, vars bur, stor som en hundkoja, han själv hade spikat upp mot väggen. Fåglarna brast ut i ett öronbedövande oväsen av sång, uppjagade av de unga Madiganarnas konkurrerande oväsen vid middagen.

Skyddad från ljudet av sina döttrars röster av denna skarpa symfoni matade Madigan sin hund, sin katt och sin älsklingskanariefågel. Med huvudet vilande i ena handen, ett tecken på hans bestående avsky för den mänskliga värld full av döttrar som omgav honom, åt han snabbt med den andra.

Denna ställning var signalen som släppte lös Madigankvinnornas tungor. Vanligtvis började de alla prata på en gång, men den kvällen tycktes en överenskommelse hålla dem tysta tills Irene talade.

”Det gläder mig att se att du har sådant tålamod med pappa, Sissy”, sa hon milt.

Hennes tredje dotter kastade en nervös blick på Madigan. Men hennes far hade dragit sig in i sitt skal, och där kunde bara en katastrof nå honom.

”Varför –” sa hon förvirrat. ”Varför – jag –”

”Lova mig att du ska försöka stå ut med honom”, uppmanade Split glatt.

”Och att du ska hjälpa mig att behärska mitt humör, och inte håna mig och reta mig när jag surar”, rabblade Kate.

Sissy släppte kniven och gaffeln, och händerna flög upp mot bröstet, inte av ilska utan av skräck. Det skrynkliga testamentet var borta!

”Split! Du –”

”Försök stå ut med mig, snälla Sis, även om jag är en djävul?” Split flinade.

”Och var ett gott föredöme för oss, Sissy”, kvittrade tvillingarna.

Sissy flämtade.

”Var en liten mamma för Fwank”, läspade barnet, påhejat av en storasyster.

”Och stjäl inte godis ur min ficka, snälla Cecilia Morgan”, bad hennes äldsta syster.

”Och –”

Sissy for upp i luften, som om hånet från dessa otacksamma mottagare av hennes goda avsikter hade lyft henne rent fysiskt.

”Sätt dig, din oxe!” dundrade rösten från bordets huvudända.

När någon kallades oxe bland Madiganarna brukade den skyldiga alltid lugna sig, även om förolämpningen fick hennes systrar att jubla. Men Sissy hade fått utstå alldeles för mycket den dagen – hon mindes fortfarande den fullkomliga helighet som hon hade börjat den med.

Med en osammanhängande förklaring som på samma gång var en snyftning, en klagan och en darrande trotsakt sköt hon stolen bakåt och flydde till sitt rum. Där grät hon fritt och

länge, tills tårarna blev en lyx som hon bara kunde framkalla genom en medveten viljeansträngning. Det hade alltid plågat Sissy att hon aldrig kunde gråta tillräckligt. Split kunde nu gråta högljutt i timmar, men Sissys egna sorgekällor sinade alldeles för fort.

Ändå hade tårar alltid haft en lugnande verkan på den tredje Madigan. Så småningom reste hon sig, tvättade ansiktet, kammade håret bakåt och flätade det till en stram fläta som stod ut i en aggressiv vinkel från sidan av huvudet; på egen hand lyckades hon aldrig få den att hänga rakt ner från hjässan. Det fyllde henne med en starkare känsla av fullständig frid, av renad ånger, och höjde hennes mod så pass att hon kunde möta världen lugnt, trots att bitter erfarenhet hade lärt henne hur länge ett skämt kunde leva bland Madiganarna.

Till slut knäböjde hon vid sängen. Ingen Madigan i hennes generation hade fått lära sig att be. Deras fars aggressiva skepticism – en reaktion mot hans egen överdrivna religiositet i ungdomen – hade gjort honom till en frispråkig motståndare till religiösa seder. Men nu kände Sissys känslosamma, självmedvetna själ ett trängande behov av att be med ord.

”O Herre”, vädjade hon högt, ”hjälp mig att behålla dem allihop – till och med nummer 10 – trots Split och djävulen. Hjälp –”

Hon hörde dörren öppnas bakom sig.

Med ett språng låg hon i sängen, fortfarande fullt påklädd; hon drog täcket ända upp till hakan och väntade, till synes djupt sovande.

”Din lilla dåre!” sa Madigan, med en antydan till skratt i sin tunga röst när han lade en inte ovänlig hand mot hennes blossande kinder. ”Tror du att jag bryr mig om du vill knäböja och buga dig som andra idioter? Om det ligger i din natur – och det antar jag att det gör, eftersom du är kvinna – så be och var välsignad!”

Det var det närmaste en faderlig välsignelse som Sissy någonsin hade fått, men hon var en alltför försiktig liten skådespelerska för att låta det få henne att lämna sin roll. Fadern väntade inte heller för att se hur hans ord påverkade henne. Hans tunga steg gick genom hennes rum och in i hans eget, och dörren slog igen mellan dem.

Ett ögonblick senare var Sissy uppe; ännu ett ögonblick senare hade hon klätt av sig, blåst ut ljuset och hoppat tillbaka i sängen. Hon var nästan på väg att somna när tvillingarna kom in, men låtsades sova djupt medan Bessie sköt in en prasslande pappersbit under hennes kudde. Så snart rummet åter var tyst slöt hennes fingrar sig girigt om den.

Hon visste vad det var – hennes dyrbara pakt med sig själv, som den lojala lilla Bep hade återtagit från fienden. Hon låg där, lugnad av dess närvaro, och höll långsamt, långsamt på att somna på riktigt när en skarpt smärtsam tanke, en oundviklig mental nålstickning, väckte henne. Det var nummer 9. Hon hade inte rört pianot på hela dagen.

Hon drog förebrående fingrarna bort från den envisa påminnelsen om sina goda avsikter och vände sig sedan beslutsamt bort från den och försökte låtsas sova. Men varje brutet avsnitt i hennes pakt verkade ha en röst, och över alla de andra ringde nummer 9:s påminnelse om att det ännu inte var för sent.

När Sissy till slut steg upp, utmattad, och svepte den mexikanska filten om sig, var huset tyst. Alla de yngre Madiganarna låg i sina sängar, och de äldre hade stängt in sig ordentligt.

En liten Sankta Cecilia, med en kort, stel fläta som stack ut från ena sidan av huvudet och utan minsta musikaliska entusiasm, satte sig vid det gamla fyrkantiga pianot i mörkret. ”La Gazelle” var uteslutet: hon hade ingen lampa och kunde fortfarande inte de snabba drillarna och löpningarna i sitt nya ”stycke” utantill. Men hon kunde ändå göra bot för en del genom att öva på fingerövningarna och skalorna, som hon

vanligtvis spelade slarvigt medan hon läste en pappersroman av hertiginnan, uppslagen framför noterna.

Med den bara foten på sordinen så att ingen skulle höra spelade Sissy. Det var mörkt och mycket tyst; gruvornas mjuka, pulserande sus fyllde natten och stillade den. Ibland stannade hjärtat av rädsla för att hon skulle bli upptäckt; andra stunder längtade hon efter ett dramatiskt avslöjande av sin sena och enastående godhet. Hennes bara fot gled av den kalla pedalen, men skyndade tillbaka innan tangenterna hann skramla högt.

Sissy visste aldrig hur länge hon övade eller om hon hade gottgjort sig själv och nummer 9, för till slut somnade hon över tangenterna och vaknade av ett hest skrik och ett vilt rop: ”De debbil! De debbil!”

Det var Wong, kinesen, som bara hade ett enda ord för allt övernaturligt. På väg tillbaka från Chinatown gick han förbi glasdörren nära pianot när han fick syn på en smärt gestalt i släpande vita kläder, böjd över tangenterna.

Sissy tittade upp, fortfarande dåsig av sömn men tillräckligt vaken för att frukta följderna. Hon kastade upp dörren och skyndade efter Wong för att förklara, men hennes förföljande bekräftade bara Wongs övertygelse om att det här var ett illvilligt uppdrag – djävulens verk på jorden. Ett skräckslaget tjut bröt fram ur honom. Det fanns bara en varelse på jorden som han fruktade mer än den han trodde sig fly ifrån; logiskt sett måste den varelsen vara mäktigare än Den. Med livet som insats vände han tillbaka, rusade förbi den skälvande Varelsen, sprang genom den öppna dörren och styrde rakt mot herrns rum.

Sissy hade inget annat val än att följa efter.

”Jag ville vara snäll”, snyftade hon, skakad, medan moster Anne höll henne i axeln och förhörde henne inför en skara uppspelta Madiganare i nattkläder.

Men hjälpen kom från oväntat håll. ”Låt barnet vara, Anne”, morrade Madigan och rättade till det ylleunderplagg han bar

som nattmössa. Sedan lyfte han upp Sissy i famnen och bar henne till sängs.

”Pappas lilla älskling! Pappas lilla flicka!” formade Irene ljudlöst med läpparna medan hon hånfullt dansade bakom hans rygg.

Sissy, som var indignerad över att bli buren som ett barn trots all värdighet som hennes elva år innebar, men samtidigt omöjligt lycklig över att ha vunnit sin fars gunst, tittade över hans axel med ett generat, leende och sömnigt ansikte och mumlade: ”Sura druvor, Split, sura druvor!”

Senare, uppmuntrad av mörkret och den märkliga känslan av att bli nattad i sin fars famn, höll Sissy honom kvar intill sig ett ögonblick.

”När män skriver ner löften på papper som de inte kan hålla, far”, viskade hon, ”vad gör de då?”

”Åh, sov nu, barn! De går väl i konkurs, antar jag.”

”Och – och vad händer med papperet?”

”Vad vet eller bryr du dig om sådant? Tänker du sova i kväll?”

”Om du hade papper från någon som gått i konkurs”, bad hon och grep tag i hans hand när han vände sig för att gå, ”vad skulle du göra med det – snälla, far?”

”Jo, riva sönder det, din toka.”

Sissy for upp i sängen och höll fram ett fladdrande, mycket vikt papper, med en ivrig röst full av förväntansfull glädje.

”Ta mitt och låtsas att jag har gått i konkurs – snälla – åh, snälla!”

För Madigan var alla barn – och i synnerhet hans egna – så outgrundliga varelser att ytterligare ett infall knappast kunde göra hans oförmåga att förstå dem större. Med ett otåligt ”Äsch!” tog han papperet från henne och rev det itu två gånger.

En lång suck av lättnad undslapp Sissy när bitarna fladdrade ner på golvet. ”Du är en så snäll pappa!” mumlade hon lyckligt

och somnade, lyckligt försatt i konkurs i stället för att vara en farisé.

Fortsätt läsa: Madiganarna

Detta är den kostnadsfria förhandsvisningen av Madiganarna från Library of Alexandria.

Läs och lyssna på hela boken, och över 200 000 till, med 90 dagar gratis:

https://libraryofalexandria.com/sv/products/the-madigans